

Livia Dimulescu s-a născut la Urlați, la 22.01.1964. Este absolventă a Academiei de Studii Economice, secția Cibernetică, București (1986). Este membră a Cenaclului „I. L. Caragiale” din Ploiești.

Debut cu poezie în revista „ZIG-ZAG”, 1991, la rubrica coordonată de poetul Ion Zubascu.

A publicat în revistele: „Contemporanul”, „Familia”, „Arca”, „Luceafărul”, „Art-Panorama”, „Literadura”, „Urmuz”, „Nouă” etc.; poeme în câteva antologii literare.

Volume publicate:

Păianjenul, proză scurtă, Editura Cartfil, 1996

Femei în intersecție, proză scurtă, Editura Premier, 2000

Gri în echilibru, proză scurtă, Editura Zorio, 2005

Aici nimeni nu plânge, roman, Editura Karta- Graphic, 2016

Interioare, roman, Editura Detectiv literar, 2021

Femeia la cincizeci de ani, proză scurtă, Editura Universitară, 2021

Premii:

Premiul al II lea, poezie, Giurgiu, 1992

Premiul Special al Juriului, secțiunea Eseu, Festivalul „Nichifor Crainic”, Giurgiu, 1993

Premiul pentru Proză scurtă al ziarului „Unirea” – Aiud, 1994

Mențiune proză, Cicârlău, Maramureș, 1994

Premiul teatrului Odeon, spectacol-lectură cu piesa „Apa de la chiuvetă”, 2006

Premiul revistei de teatru on-line YORICK, cu piesa „Memorie cu iarba proaspătă”.

Livia Dimulescu

Conacul cu ochiul oval

LIMES
2025

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI.....	5
Vântul	11
Potopul	15
Altă zi de joi	32
Celelalte zile.....	34
O altă zi de joi	36
Joia, când toate persoanele se tund.....	43
 PARTEA A DOUA	79
Luni, când lucrurile iau o altă întorsătură.....	89
Marți, când începe neliniștea să-ți dea târcoale.....	101
 PARTEA A TREIA.....	112
 PARTEA A PATRA	122
Aripi	137
Dar era și liniște	140
Când teatrul se amestecă cu dragostea	142
Seceta, ca o moarte răbdătoare	144
Zăduful lui august	161
Înserarea.....	173
 EPILOG	193

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIMULESCU, LIVIA**Conacul cu ochiul oval** / Livia Dimulescu. -

Florești: Limes, 2025

ISBN 978-606-799-908-2

821.135.1

© Livia Dimulescu

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel.: 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

PARTEA ÎNTÂI

Chiar dacă aleea era plină de noroi, el o înfrunța dezinvolt. Ionel nu știa ce înseamnă „dezinvolt”, citise undeva, demult, într-un ziar, în pauza de masă. Tot un ou fiert și untură pe pâine; asta mânca ș’atunci. Aleea trebuia pietruită, femeile astea singure și nebune nu sunt bune de nimic. Deja era în fața ușii; își șterse broboanele de sudoare pe brăcinarii pantalonilor și căută cu un soi de nerăbdare, chiar obrăznicie, soneria. Ioc! Își aduse aminte să ciocănească de trei ori în ușă – sau să caute o piatră? Deja simțea cum neliniștea se transformă într-un ghem de viermi care-i mănâncă stomacul. Să nu uite să se oprească la Gicu – îi dă vodka pe caiet, bun prieten mai e Gicu... Luă o hotărâre: ciocăni de două ori; a treia oară, ușa se deschide ca o minune, parcă făcuse o mică flamă în balamaua de sus. I s-a părut, Ionel nu crede în minuni.

Pășise timid, cu dreptul, peste prag și n-apucă să-și scoată basca în semn de respect, că o găscă leșească îl apucă de genunchi – părea un acrobat la circ. Ionel rămase priponit în hol, ca un cui atât de bine bătut de ciocan în cap, încât trebuie să dărâmi peretele, altfel el nu iese de acolo, orice ai face. Un zumzăit de stup se auzea de undeva. Ionel nu se clintea.

– Intră, altfel o să faci o crimă. Și dacă moare Saveta, te omor.

La auzul numelui ei, găscă fermecată Saveta se desprinsese brusc de genunchi și îl conduse spre singura cameră așezată în capul holului. Ionel frământa basca în mână, avea scame în palme, ce dracu’ căuta el aici?

Camera era acoperită de jur împrejur, pe tavan și în jurul ferestrelor, de oglinzi. Ionel era când slab mort, cu picioarele lungi

de cocostârc nesigur, când bondoc (ca un bulldog) cu picioarele crăcănate și genunchi osoși; oare cum îl place cucoana?

– Așază-te pe scaunul roșu, din colțul stâng.

Vocea venea dintr-un fotoliu rotund, verde ca prima iarbă care iese din pământ. Se trântise pe scaunul roșu și acesta începu să se clatine în stânga și-n dreapta, pe roțile.

– Te costă cinci mii de euro. Avansul e de 30%.

Gâsca se urcase și ea în fotoliu, sâsâia amenințător; abia atunci se întoarse spre el... și ce să vezi?! O frumusețe de muiere, albă ca o narcisă în iarba verde, cu un decolteu „vai de mama mea” – gândi Ionel tremurând –, nici el nu știa motivul.

– Înțeleg că vrei să-ți ghicesc viitorul; dacă vrei pentru următorii cinci ani, te costă cinci mii, pentru zece ani, zece mii – și tot așa.

Ionel a prins ultimul vagon al trenului, plin cu tot curajul din lume. Trebuia să fie undeva, în lumea asta largă, înfășurată în jurul pământului, un tren care adună din toate gările resturi, leșuri, trupuri intrate în putrefacție ale curajului, pierdut de atâta omenire.

– N-am strâns bani pentru cinci ani.

– Chiar nu mă interesează, zise muierea fantastică, întorcându-se cu spatele, cu tot cu verdele fotoliului. Saveta se apropia amenințătoare.

– Stai locului, nu mă enerva!

Și-așa a rămas, cu o labă ridicată în aer, o gâscă care nu era barză, și un Ionel deja satisfăcut.

– Ai banii la tine? Că nu-mi pierd timpul de pomană.

– Da, sigur, doamnă.

– Nu-ți trebuie numele meu. Zi-mi Zeneida, dacă îți folosește la ceva.

La numele „Zeneida”, fața lui fălcoasă, cu obrazul gros, mirosind a toate și a nimic, s-a destins din încordare. Între Ionel și

Zeneida, pe deasupra Savetei, zbura – „Dumnezeu s-o ierte pe mămițica!” – mama lui, mămițica, aia care-i șoptise pe patul de moarte: „Meriți o femeie din cale afară de curată, harnică, blândă, ascultătoare, cu un nume predestinat”.

A doua zi, Ionel căută biblioteca și ceru un dicționar. Bibliotecara – fata curată, osoasă în șolduri, apretată până-n gât, cu toți nasturii la bluză încheiați peste bust, pe care o chema Maricica – se ridică din scaun ca pișcată și îi întinse Dicționarul explicativ al limbii române. Ionel îl cântări în palmă, greu obiect, greu și nefolositor în viața de zi cu zi. Dar cuvântul îi zvâcnea în ureche! „Predestinat”. A citit: „A cărui soartă este dinainte hotărâtă de divinitate; sortit, merit, ursit la un anumit destin”.

Deci, asta era! Ionel era predestinat să fie cineva, și asta nu se putea întâmpla lângă Maricica – deși ar fi înghesuit-o între cărțile alea, măcar de vreo două ori pe lună. Gândul ăsta parșiv îi stătea lipit în frunte și îi lăsa privirea șireată să alunece spre teniși, mai ales când îi înmână Maricicăi dicționarul.

Ionel, din ziua aceea, simțise că e predestinat și învăță pe de rost, cuvânt cu cuvânt, ce înseamnă acest cuvânt magic, lăsat cu limbă de moarte de mămițica lui.

Se trezise dintre gânduri abia atunci când Zeneida bătu din picior:

– Ai fugit în lume? Ce stai ca tăntălăul și nu spui nimic?

– Scuzați-mă, stimată Zeneida.

Ionel pipăie teancul de bani, din buzunarul de la piept:

– Azi am la mine două mii.

Ionel dădu să se ridice, dar Saveta venea amenințătoare spre el. Scaunul roșu i se lipise de fese și curajul nu era nicăieri.

– Bagă banii în ciocul Savetei, știe ea ce are de făcut.

La nici un sfert de metru de el, Saveta căscase ciocul, limba dispăruse, ea știe unde și Ionel îndesase teancul de două mii de euro în ciocul ei portocaliu. Acolo se prăpădise și sudoarea lui

de-un sfert de veac de muncă la fabrică. Țanțoșă, Saveta îi întoarse un fund sfidător, plin de fulgi, și se oprise în fața stăpânei.

Ionel nu putea ascunde satisfacția unui gând nelalocul lui: „Zeneida e un nume predestinat”. Adică Zeneida, lipită de pieptul lui încă viril, fără niciun fir de păr alb, ar fi modificat destinul lui ponosit ca o zdreanță, într-unul măreț, hotărât de divinitate. Mămăița i-ar fi spus: „Ți-a pus Dumnezeu mâna-n cap!”.

Fotoliul scârțâise amenințător și Zeneida făcuse un efort supraomenesc să se ridice. Ionel simțise că nu-l mai țin genunchii la vederea ființei ei înfricoșătoare și fantastice, și, ziceți ce vreți, peste puterea lui de bărbat de a o înfrunta. Părul îi ajungea până la mijloc, ochii mari, migdalați, îl priveau ca pe o gânganie care-istrică liniștea din jur.

Ionel găsisese de cuviință să coboare vertiginos privirea spre tenișii lui murdari.

– Ai amuțit? Cine te-a trimis la mine?

Ținea teancul de bani făcuți cocoloș în palmele albe, atât de albe, încât Ionel era convins că femeia asta făcea baie în lapte proaspăt, de la ciobani.

– M-a trimis,... adică nu m-a trimis, am auzit la bodega lui Gicu că știți să ghiciți viitorul. Și azi așa, mâine tot așa, gândul ăsta nu mi-a mai dat pace. Și fără pace nu pot să muncesc.

– Și unde muncești dumneata?

– Muncesc în fabrică, electrician... adică fac de toate – mă pricep să torn betoane, să zidesc, să pun faianță, să tai lemne.

– Gata! Oprește-te! Deja mă obosești.

Saveta ațipise în fotoliu și Zeneida se mișca de colo-colo prin cameră. Un fulger se izbise de geam și Ionel deja era cu gândul că-l prinde ploaia, că-n casă e frig și tenișii nu se vor usca până mâine. Aproape că uitase de ce venise, chiar îi încolțite gândul cel bun (sau cel rău?) că face o greșeală să-și dea agoniseala unei

vrăjitoare, dar, fatalist din tată-n fiu, își zise că asta merita. Așa i-a fost predestinat.

– Și cine te-a trimis, mă rog? Că tot n-am priceput!

– Olga Taciturna, văduva lui Vasilache.

La auzul numelui, Zeneida învârtoșată se umpluse de venin, și pupilele parcă săreau din orbite. Își strecurase teancul de bani între sâni și, cu un efort supraomenesc, se domolise ca o tornadă care se răzgândește să facă prăpăd în calea ei.

Ionel se întoarsese spășit în tăcerea lui, transpirase, și șireturile de la teniși i se desfăcuseră. Acum avea altă belea: să-și lege șireturile la picioarele acestei femei nemaipomenită, ca un slugoi sărman care cere îndurare.

„Mămăiță dragă, nu cred că Zeneida asta mi-e predestinată”, urlă un gând sălbatic și neputincios.

– Olga Taciturna e o femeie și jumătate. Dumneata vrei să-ți cumperi o casă.

– Am o casă. Casa bătrânească.

– Nu mă întrerupe!

Cu ochii închiși, Zeneida își frământa degetele:

– Altă casă. O casă boierească, undeva într-o pădure. Un conac, ceva asemănător. Deocamdată, atât pentru azi!

Ionel se ridică brusc, tenișii i-au ieșit din picioare, ciorapii aveau o gaură mică, în vârful degetului mare. Zeneida încă stăruia în gânduri, cu ochii închiși.

***

Maricica nu scăpase de sfiala fetelor crescute la țară. Avea o lentoare a privirii în contrast cu energia abia ținută în frâu a mâinilor. Își ascundea mereu palmele mari, de care-i era rușine. În camera cu chirie din sudul orașului, după ce treceai de intersecția străzii principale cu șoseaua care duce spre munte, e o casă veche cu pridvor. De peste cincisprezece ani, Maricica împarte etajul cu o altă chiriașă, Olga Taciturna. Femeia asta pare că se ascunde tot

timpul. Dar nu o deranjează. Doar aburii trupurilor lor ușor fanate, după ce împart aceeași baie, se urmăresc pe coridorul îngust, gata să se prăbușească.

Maricica este femeia obișnuinței, a rutinei. În dulapul ei încastrat în perete, toate lucrurile acceptau o ordine desăvârșită. Nici măcar în nopțile cu lună plină, sticloase și reci, când are câte o cădere nervoasă – ș’atunci scoate toate lucrurile din sertare, le aruncă de pe rafturi -, chiar și atunci, mâinile Maricicăi – animale vii, cu propria lor personalitate – le adună, le sortează și le așază în ordine lor bine știută, în cel mult o oră și un sfert.

Maricica, fată de la țară, învățase să îndure, să aștepte și să nu lase din mână orice ocazie, care ar fi ridicat-o din lanul de porumb și-ar fi adus-o, ca pe o păpădie, direct la oraș. Și, ca orice fată crescută cu munca pământului, știa să tacă până când și-ar încropi un rost – o casă, un bărbat harnic, copiii, câine, coteț pentru cinci găini ouătoare, câțiva trandafiri pentru dulceață și, neapărat, un leagăn în spatele casei.

Pentru că Maricica, în străfundurile ei atât de adânc ascunse (de puteai ajunge în centrul Pământului) visa să cânte. Să cânte române, așa cum o auzise pe mama ei, după ce se sfârșea o zi de muncă sau când se întorcea de la vreo nuntă, la care tata, un bărbat focos și cu priză la femeile din sat, ar fi dansat doar cu ea toată noaptea. Pentru acest vis, Maricica ascundea între bluzele apretate și perfect pliate, o carte de române. Duminica, după ce termina de prăjit gogoșile, se spăla, își punea părul pe bigudiuri, se pensa și scoatea, ca pe o casetă cu pietre prețioase, cartea dintre bluza albă (pentru ziua de luni) și cea albastră (pentru ziua de marți). Atentă să nu se deconspire, mormăia versurile într-o muzică deja fixată în creierul ei, mai ales pe acelea ce-i amintea de Viorel. Viorel – singura ei dragoste neîmpărtășită –, băiatul din vecini, care creștea porumbei. Și ori de câte ori câte un porumbel se rătăcea pe prispă, Maricica își făcea drum să-l înapoieze, dar

numai când era perfect convinsă că Viorel e acasă și stă în șopron să fumeze o ultimă țigară, înainte să iasă luna de după hornul casei. De fiecare dată când o vedea, Viorel tresărea (Maricicăi nu-i era prea clar dacă era de bine sau de rău), îi mulțumea aruncând chiștocul în iarbă și se grăbea să încuie poarta – parcă prea repede, parcă prea o împingea să plece, nici măcar un „Noapte bună” nu-i spunea.

Maricia îl iubește acum pe Ionel. Și, ca în orice iubire care e numai și numai a ei, duminica, când gogoșile sunt deja pudrate cu zahăr farin, scoate cartea cu române dintre cele două bluze și cântă în surdină, chiar gesticulează pe alocuri, câte o română tristă, tristă ca orice iubire neîmpărtășită.

Foarte rar, din an în paște, se întâmplă s-o audă pe Olga Taciturna că boscorodește sau că-și drege glasul de bărbat; în fond, Maricica ieșea atât de rar din rutina ei, încât ajungea să se obișnuiască și să nu vrea să schimbe ceva în viața ei prea astâmpărată.

Vântul

Vântul era un animal nemilos, nimeni nu scăpa teafăr în noiembrie, când se înfoia după deal și-și căuta hrană. Totul dura peste o lună de zile, timp în care Zeneida se baricada în casă, legănând-o pe Saveta ca pe un prunc. Ionel înfrunta vântul neverosimil ca un erou neînfricat; gândul că trebuie să-și găsească destinul în cotloanele unei case boierești îl trezea dis-de-dimineată, îl înviora și sandviciul cu ou fiert, năclăit în untură, i se părea o savarină.

Maricica aștepta vântul ca pe un amant focos, i se dăruia în fiecare seară, dezbrăcându-se lasciv în fața oglinzii, pipăindu-și sânii fără vlagă, doar pentru că, în această perioadă a anului, Ionel împrumuta mai des și mai multe cărți de la bibliotecă. Reușise chiar să-și ia un ruj doar pentru aceste tremurătoare ocazii, se

fâstâcea doar când se apropia ziua, ora, minutul și lonel, veșnic preocupat de ceva esențial, returna cărțile: „Cum să-ți construiești șopronul de vis!”, „Încă nu v-ați decis ce casă vi se potrivește?”, „Cumpără o casă până la patruzeci de ani”.

Nu l-a întrebat nimic, dar filmul în care lonel, plin de ambiție și bâzdâc, își cumpăra cea mai frumoasă casă din târg, strălucitoare în vârful dealului, ca o stea în frunte, îi dădea un imbold să cânte cu voce tare: „Parcă ieri te-am văzut”, romanța la care Olga Taciturna bătea zgomotos din picioare: „Taci odată că-ți tai gâtul!”, uimitor pentru o femeie și jumătate ca ea.

***

Nu se știe din ce motiv, boierul B. s-a stabilit în târgul răsfirat între coline. Era primăvară, asta e sigur. Trecu pe lângă casele joase, din chirpici, într-o șaretă elegantă, lemnul ei lucea printre primele raze de soare. Oamenii locului ieșeau din curțile caselor pricăjite sau își rezemau capetele în ulucile gardurilor proaspăt vopsite. Cu căpățânile agățate de gard, muți și nemâncați, păreau niște capete retezate, pe post de sperietori. Boierul B. își fixase privirea pe mijlocul drumului, în fața cailor țesălați, și nu se sinchisea. Târgul era așezat sub formă de raze de soare în jurul Primăriei. Biserica avea o turlă înaltă, împungea cerul, oamenii locului stăteau ciorchine în fața ei. Pomii străjuiau ulițele pietruite, găște și găini peste tot. Dar rândurile perfect aliniat de viță-de-vie, care pieptănu dealurile din jur, i-au atras privirea boierului mai mult decât orice altceva. O dispoziție bună îi urcă din vintre și ceru vizitiului să se oprească la prima fântână. Coborîse sprinten, părul îi vălurea sub un vânticel de primăvară abia înscăunată.

E o vreme a plecatului și a întoarcerii. Vântul te-mpinge să pleci și tot el te aduce pe calea întoarcerii. Așa i se păreau dealurile acelea dichisite boierului. I se năzări că aici e locul lui de odihnă, unde firea lui contemplativă s-ar fi delectat în voie cu amănunte.

Vizitiul opri caii brusc și boierul tresări. Picase într-o amorțeală în care picotea liniștit. Razele soarelui, năzuroase și băgăcioase, nu-l lăsau în pace. Coborîse precipitat și abia atunci o zări. Cu forme de amforă, într-o fotă lungă, aplecată peste buza fântânii. Știusese că această apariție ca o nălucă îi va pecetlui șederea aici. Fata se întoarse spre locul de unde caii fornăiau, dar privirea se lipise de straietele boierului. Zâmbi și el, zâmbi și ea, cu îndrăzneală. Apoi, și-a luat repede găleata cu apă și se făcu nevăzută după nucul din capătul drumului. Vizitiul și-a dres vocea:

– Mai doriți, boierule, apă rece?

Boierul B. își îndreptase cămașa șifonată, se fâstâcise ca un adolescent.

– Îmi place locul ăsta.

Și vizitiul pricepu și mustăci șmecherește.

Se apropiase de fântână, cu ochii în nesfârșitul ei. Umezeala îi spăla fața tânără și se simțise vioi.

– Să mergem!

Dimprejur, pământul mirosea a nou și-i împresura inima. Se fâstâcise, când în minte îi apăruse, apoi o umpluse până la refuz, năluca fetei. E un semn, și soarele scăpătase a răspuns. Oamenii își vedeau, chipurile, de treaba lor. Se opreau din moșmondit doar când trăsura se îneca în praf și dispărea. Abia atunci se apropiau unii de alții; sprijinindu-se în cazmale sau lopeți, începeau să depene povești despre boierul B. Începeau să simtă schimbarea ca un vânticel care mișca semințele lumii de colo-colo, vălurind-o într-un fel pe care doar Dumnezeu îl știe. Și-și făceau o cruce mare.

Boierul B. ațipise sub ploaia de lumină. Vizitiul nu îndrăznise să-l trezească. Din când în când, boierului îi cădea capul în piept, ca retezat. Și-atunci murmura ceva, de neînțeles. Știa unde trebuie să-l ducă, la conacul din pădure, pădure blindată din toate părțile de rânduri de viță-de-vie. Boierul miji ochii într-un final, când caii care se opriseră în deal, și primul gând fusese unul fericit: era încă